

Gergely Ágnes

IMMANUEL KANTTAL, EGY RÉGI PÉNTEKEN

A főlegyenesedő országutakon
(mintha volna a télben délibáb:
rászűkül a szemem, akár petróleum-
lámpa reszketeg fényére az üvegen át)
a vigasz lassan, aprózva érkezik,
nem a szférákból, csak az eperfa felől
hosszú, észrevétlen évtizedekig,
a fának szétrozsdállik a levele, és visszanol,
és emlékké hátrál mind, aki a fák közt elhaladt,
a múzeumi hős, akit egy szilárduló csizmanyom
őríz, miként ő kísérte volt az árnyakat,
s maguk az árnyak is, fönns, az országutakon.
És a bakancsomba, emlékszem, ahogy illik,
tisztá kapcát tettem. Feljött a csillag.

Kemény István

KERESZTÉNY ÉS KÖZÉP

Hideg. Hideg az egész család.
A Ráday utcai ág is hideg,
a Polgár utcai ág is hideg,
a budakalászi ág is hideg,
ugyanaz a hideg kézfogás.

Hideg már az első biztos ősnél,
a királynő testőrnél Bécsben,
és hideg a kétéves Luca Teréziánál
a bölcsődében, idefenn.
Hideg az egész tákolmány.

Sehol egy öngyilkos, sehol
egy betörő, sehol egy rohadt
szemét, mert hideg.